

La família invisible

Diana vivia en un petit apartament de la capital d'Andorra. Compartia la llar amb la seva mare i amb el record de la seva difunta àvia, amb qui havien tingut una relació ben atormentada. Tant ella com la seva mare sentien calfreds en la seva presència. Era una persona inestable, poc afectuosa, de mirada tèrbola i pas oxidat, i el seu alè a metall rovellat allunyava qualsevol ésser humà, fins i tot el més bondadós. Era d'aquelles persones que et miren amb una barreja de menyspreu i càlcul, com si en cada gest busqués un defecte que pogués utilitzar després. La seva veu, aspra i freda, tenia la capacitat de fer sentir culpa fins i tot a qui no havia fet res de dolent. Mai aixecava la veu, però el seu silenci pesava més que un crit. Va morir sense demanar perdó, aferrada al seu orgull i al seu rosari, deixant darrere seu una esquerda invisible a la família: una herència de fredor, inconsciència i vergonya. Grans esdeveniments estaven a punt de canviar la vida de Diana. Començava a fer-se gran, i el paraigües de la innocència s'anava esvaint a poc a poc, deixant pas a la foscor i a la realitat més atroç.

-M'agrada la idea d'anar a un col·legi nou, l'escola dels grans! -deia emocionada Diana-. Potser no els agradin les meves ulleres enormes, però amb la meva diadema d'unicorn supersònica segur que ningú podrà resistir-se, i amb el meu somriure i la meva mirada dolça triomfaré. Potser hauria de netejar-me les ungles i tornar-me-les a pintar amb purpurina... però tant se val, prefereixo pintar amb els meus colors pastís nous. N'hi tinc molts, tot i que la mare ha accedit a comprar-me'n més. No li agrada que parli amb la meva amiga invisible, i amb això la xantatgejo. Li vaig dir: "Li diré a la Glòria que no vols comprar-li uns retoladors nous..." Així que, davant d'aquesta situació incòmoda, va accedir.

La meva mare és el millor -pensava Diana-. Treballa moltes hores davant de l'ordinador, vol que ho tingui tot... tot, menys temps per estar amb mi. D'ençà que el pare ens va abandonar i l'àvia va morir, està trista. No em dóna molts petons ni abraçades, però quan li somric, ella també ho fa, i llavors sembla que res de dolent pugui passar.

-Quina il·lusió, Amanda! Avui és el primer dia del que segur serà la nostra nova vida. Potser trobi el meu futur príncep o faci noves amigues! -va dir Diana.

-T'has mirat, Diana? -va respondre l'Amanda-. Qui ens voldrà? Estem una mica grasses, tenim granets... No som precisament populars. Recorda el què va passar a l'antiga escola.

Cada cop que la Glòria l'escoltava parlar, la seva forma es tornava més fosca i opaca. L'amiga invisible de la Diana es transformava en alguna cosa lúgubre i putrefacta, més inquietant que el mateix Nosferatu. Glòria sentia ganes de clavar-li un dels seus retoladors nous a l'ull a l'Amanda, només per callar-la.

-No sé, Amanda -va dir Diana amb veu tensa-. Ets molt negativa. Sempre tens por i veus perill on no n'hi ha. Per cert, tu sí que estàs grassa. A mi no em posis al mateix sac, perquè no! Per aquí no passo!

-Clar que no passaries... perquè estàs grassa com jo -va riure a carcajada neta l'Amanda.

A primera hora del dilluns, la tutora va entrar a classe i va presentar el curs escolar. Després va proposar el primer repte: descriure's davant dels companys mitjançant un dibuix. Diana es van entusiasmar amb l'encàrrec i es va posar mans a l'obra immediatament. Les seves taules estaven a primera fila, enganxades a la de la professora.

-Profe! Està bé així? -va preguntar Diana, mostrant un unicorn sobre un fons d'arc de Sant Martí.

La professora ho va considerar bonic, tot i que una mica infantil. Acostumada a treballar amb tot tipus d'alumnes, va pensar que la nena era massa pueril i que potser havia de madurar aquest aspecte.

Tothom té els seus tempos, va pensar.

-Sí, és preciós -li va respondre amb dolçor-. Si vols, pots afegir objectes o situacions que parlin més de tu. Així els teus companys sabran què t'agrada i et serà més fàcil connectar amb ells. Què et sembla?

De seguida va sonar el timbre. Diana es va sobresaltar i es va donar amb les ulleres amb el retolador.

-Ai, profe! Ja m'aniràs coneixent... sóc una mica torpe, així que paciència amb mi.

En aquell moment era Glòria qui parlava. En realitat, Diana era una nena feliç i poc conscient del que vivia. Semblava immune al conflicte, com si visqués apartada de la realitat.

-És veritat -va afegir l'Amanda-. Tot se li cau, ho deixa tot a casa. És un desastre.

Diana i Glòria es van quedar en silenci. El primer dia no podia començar tan malament.

-Ànim, noies -va dir la professora-. Aquest any és una nova oportunitat per començar de nou.

Treballarem l'autoestima i moltes altres coses. Ens veiem demà. Acabeu els vostres dibuixos, que els presentareu a classe.

En arribar a casa, Diana no va millorar el dibuix. Estava encantada com li havia quedat. Solia evadir-se del món real, i per deixadesa -o manca de guia- el va deixar tal qual, sense pensar que podria haver afegit algun element que l'ajudés a connectar amb els altres.

Va encendre la televisió i es va posar a veure els seus dibuixos preferits. No solia sortir, ni trucar a la seva mare en arribar. Ella tampoc li ho demanava. Vivien en un silenci compartit. Diana caminava sobre una corda fluixa, sola, tambalejant-se a estones. Era, sense saber-ho, una supervivent. Només l'acompanyava la seva fosca amiga imaginària Glòria.

-Tinc gana -va dir-. El menjar del col·legi era horrible. Verdures? Qui posa verdures amb ous el primer dia? Bé, veiem què hi ha a la cuina.

Glòria va somriure amb malícia. Diana es va cruspir una bossa de patates fregides, però seguia tenint gana. Va encendre el forn i va preparar una pizza. Després, es va quedar adormida al sofà.

Quan la seva mare va arribar i la va veure estesa, amb la televisió encesa, va sentir una barreja de disgust i menyspreu. No la va despertar, ni la va tapar, ni la va portar a la seva habitació. Es va anar a dormir esgotada. Glòria l'observava amb menyspreu i malícia. Va decidir seguir-la fins al seu dormitori.

-Què et passa, mare? -va preguntar Diana l'endemà, preocupada.

-No et preocupis, no és res. Ara em dutxo i se'm passa-va respondre la mare. Ves a l'escola. No vull que facis tard.

Però no se li va passar. Es va despertar amb el cos cobert de taques vermelles que li picaven de manera insuportable. Estava esgotada de tant treballar, amb l'estómac buit i una tristesa crònica que arrossegava des que es va quedar embarassada. Res no la feia somriure. La seva vida era plana, sense aventures ni emoció. Mentrestant, Glòria es reia des de les ombres, recordant amb plaer com la punxava amb el retolador que ella mateixa havia comprat. Però a mesura que Diana creixia, i la seva mare s'enfonsava més en la tristesa, aquella ombra va començar a guanyar forma. La frustració de Diana, la seva necessitat de ser vista i estimada per algú, era l'aliment perfecte perquè Glòria mutés cada vegada més.

Un cop a classe alguns dels alumnes van presentar els seus projectes. Diana es va aixecar tímidament amb el seu dibuix.

-Així és com em represento.

Alguns companys van riure immediatament.

-Sembla fet per un nen petit! -va xiuxiuejar un nen.

-I aquest unicorn amb purpurina? Quin ridícul! -va afegir una altra companya.

Diana va sentir un nus al pit. Plorava sense consol. A ningú li importava. Gloria es va enfosquir darrere seu, alimentant-se de cada rialla, fent que la sala semblés més freda i opressiva.

-No us heu de burlar -va intervenir la professora, calmant la classe-. Cada dibuix parla de qui som. El de Diana és preciós i valent. Mireu-lo amb respecte.

Diana estava a punt d'arribar a casa. La situació ja era greu. Glòria s'havia transformat en un ésser dens i negre, una ombra que cavalcava sobre ella, apoderant-se del seu cos minut rere minut.

La veu de Diana seguia sent la mateixa, dolça i infantil, la d'aquella nena que parlava sola mentre dibuixava unicorns. Només que ara, cada cop que ho feia, la casa es tornava més freda. El vent colpejava les finestres del petit pis, Diana va decidir fer un nou dibuix. Es va asseure a terra amb els seus retoladors. Els dits li tremolaven.

-Què dibuixo, Glòria? -va preguntar amb un fil de veu.

-Dibuixa'm a mi -va xiuxiuejar l'ombra darrere seu-. Però aquesta vegada, fes-ho bé.

El paper es va omplir de traços foscos, gairebé violents. Va dibuixar una figura femenina amb ulls buits i un somriure tallat com amb un ganivet. Quan va acabar, l'habitació estava glaçada.

Glòria, satisfeta, es va alçar del dibuix. Ja no era un traç: era carn, era ombra, era real.

Diana va fer un pas enrere, aterrida, mentre la seva pròpia veu sortia de la boca de Glòria.

-Gràcies per donar-me forma -va dir la criatura-. Ara pots descansar.

Quan la mare va arribar a casa la porta de l'habitació de Diana estava mig tancada. Una llum blava sortia de l'habitable. Poc a poc va caminar fins la porta i va trobar el coratge per obrirla. Va trobar una jove asseguda davant del mirall. Tenia els cabells llargs i foscos, la pell pàl·lida i les ungles pintades amb purpurina.

-Diana? -va dir la seva mare, tremolant.

La jove va somriure movent el cap de costat amb els ulls injectats en sang.

-Diana ja no hi és -va xiuxiuejar amb ulls asalvatjats-. Jo em quedaré amb ella per sempre. Tornem a estar juntes una altra vegada, filla. No em reconeixes?